

Flamengo: Kuře v hodinkách

Mgr. Ondřej Jurásek

Úvod

Rocková skupina Flamengo se svým jediným albem *Kuře v hodinkách* z roku 1972 představuje (nejen) pro českou moderní populární hudbu „*poslední výkřik vývojové linie českého bigbítu 60. let před érou rockového temna...*“ (Opekar, 1998b, s. 65) O kvalitě jeho hudební a textové složky svědčí také zájem hudebních publicistů v podobě více než desítky článků na toto téma. I to je jeden z důvodů, proč vzniká tento příspěvek.

Naším cílem je představit ve dvou oddílech jak Flamengo v proměnách času z hlediska personálního a žánrového, tak zejména reflexi *Kuřete v hodinkách* z hlediska distribuce, textové a hudební složky či realizace alba. Analyticko-syntetickými, induktivně-deduktivními a komparačními metodami také poukazujeme na nepřesnosti v uvedených faktech, která reinterpetujeme. Výchozími studijními prameny jsou zejména periodika hudební – *Rock & Pop*, *Melodie*, *Muzikus* či literární – Česká literatura obsahující analýzy, profily, reportáže či recenze, dále encyklopedie – *Encyklopedie jazzu a moderní populární hudby* (Matzner, Poledňák, Wasserberger, 1983, 1990), hudební – *Bigbít a rozhlasové pořady – Legendární česká alba* či elektronické zdroje – *Český hudební slovník osob a institucí* (<http://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/>). Snaze o dosažení výsledku s kritickou hodnotou, s vědomím možné nekomplexnosti, odpovídá také četné užití citátů.

1 Skupina Flamengo v proměnách času

Flamengo,¹ pražská rocková skupina, byla založena v srpnu roku 1966 bubeníkem skupiny Mahagon Přemyslem Černým. Za sedmiletou existenci se zde vystříдалo čtrnáct hudebníků² a vzhledem k personálním a žánrovým proměnám stanovujeme z důvodu přehlednosti pět základních sestav (s vědomím personálních přesahů):

První sestava (1966) byla tvořena jak bývalými spoluhráči skupiny Mahagon, tedy Přemyslem Černým (bicí nástroje), Františkem Franclem (kytara), Pavlem Fořtem (kytara) a Eduardem Vrškem (klávesové nástroje), tak také Jiřím Čížkem (basová kytara) a vokalisty

¹ Přemysl Černý při interpretaci názvu zaměňuje význam španělského slova flamenco za portugalské flamenco. Flamengo: „*hedvábná, zprav. jednobarevná tkanina s lehce zvlhčeným rypsovým povrchem, užív. na letní dámské šaty.*“ (Kraus a kol., 2009, s. 246)

Flamenco: „*písně a tanec pův. špan. cikánů s převažujícím mužským projevem, s melodickými ozdobami, rytmicky živý, s podupáváním, tleskáním a erotickým akcentem.*“ (Kraus a kol., 2009, s. 246)

² Není zde zařazen Pavel Sedláček, který se skupinou vystupoval sporadicky, třebaže se jako vokalista podílel na nahrávání skladby *Džbán* (1967).

Petrem Novákem a Viktorem Sodomou, se kterým nahráli skladby *Black Is Black*³ a Sodomovu Myšlenku pro pořad *O uchu a sluchu* (Československá televize, 1966).⁴

Druhá sestava (1967–1968) byla (nejen) po personálních změnách tvořena Přemyslem Černým (bicí nástroje), Františkem Franclem (kytara), Pavlem Fořtem (basová kytara), Jiřím Čížkem (klávesové nástroje) a vokalisty Petrem Novákem a Karlem Kahovcem.⁵ Od 5. června 1967 do 23. února 1968 nahráli deset skladeb. Vedle poprockových skladeb či „*beatových šansonech*“ (Opekar, 1998a, s. 65) Petra Nováka, z nichž *Náhrobní kámen* zvítězil v anketě *Zlatý slavík* (1967), skupina s Karlem Kahovcem stále více směřuje k *rhythm and blues* či *blues rocku* a v textech Iva Plicky také k razantnější poetice (skladby *Poprava blond holky*, *Zavraždil jsem lásku*). Vítězství v jarní části *Beat Cupu 67* (dle posluchačů) a vystupování za hranicemi ČSSR (PLR, SFRJ) znamenají pro skupinu v tomto období úspěchy.

Třetí sestava (1968–1969) je zde uvedena z důvodu odchodu Petra Nováka a příklonem k anglicky zpívaným textům jak v podobě nahrávky *No Reply* Johna Mayalla, tak původní *The Way For Horses*. Skupina s Jaroslavem Ernem Šedivým (bicí nástroje) směřuje k žánrově nejednotnému *rhythm and blues*ovému či *soulovému* repertoáru s přesahem k *pop-music* (v podobě *Bee Gees*). „*Jistě i to byl jeden z důvodů, proč se Flamenco po dalším nezdaru na druhém beatovém festivalu rozešlo v lednu 1969 s Kahovcem a na další angažmá do SRN odjelo s Ivanem Khuntem, objevem ze skupiny Syrinx, který zpíval vsedě od hammondek.*“ (Tůma, 2003)

Čtvrtá sestava (1969–1970) neznámá jen personální změnu v podobě Ivana Khunta, ale také příchod anglické vokalistky Joan Duggan (později žena Františka Francla), se kterou se setkali ve Frankfurtu nad Mohanem. Jaroslav Erno Šedivý uvádí: „*Hned sem za ní šel a říkal sem: Nemá cenu, aby si zpívala pro padesát lidí... Proč nejedeš s námi? Pojedeme do Prahy a budem hrát v Lucerně, tam tě lidi budou milovat.*“ (Bigbít 17, 2000) Výsledkem jsou *rhythm and blues*ové či *bluesrockové* skladby *George* a *Iry Gershwin*a *Summertime* a původní *Too Much Love Is A Bad Thing*. Závěrečnou sestavu předznamenává skladba *Vím, že pláčem to skončí* s Ivanem Khuntem (vokál, klávesové nástroje), Pavlem Fořtem (kytara), Jaroslavem Ernem Šedivým (bicí nástroje) a Vladimírem Kulhánkem, který byl už v tomto období považován za významného *basového kytaristu* domácí scény.⁶

³ Skladba je součástí stejnojmenného alba z roku 1966 skupiny *Los Bravos*.

⁴ Petr Novák byl zde zkoušen z intonace muzikologem Jiřím Pilkou.

⁵ Film *Být Big Beat* (Československá televize, 1968) uvádí „*K. Kahovce a skupinu Flamenco...*“ (Bigbít 10, 2000). Jedná se o chybnou záměnu se skupinou, která vznikla v roce 1966 v Ostravě (působila do roku 1973).

⁶ „*Představuje to nejlepší, co může beatová hudba na poli baskytaristů nabídnout.*“ (Anon, 1971, s. 186)

Pátá sestava (1970–1972) s Janem Kubíkem (dechové nástroje) a vokalistou Vladimírem Mišíkem představuje závěrečnou etapu skupiny, která po skladbách Každou chvíli a Týden v elektrickém městě⁷ vydává v roce 1972 LP Kuře v hodinkách s texty básníka Josefa Kainara, kterým se odklání hudební syntézou jazzu, rocku, folku či latinskoamerické hudby od předchozího poprockového a zejména rhytmandbluesového směřování či aktuálních jazzrockových tendencí. Flamengo uvádí: „*Rock-jazz, to je přece nesmysl. Vždyť kvalitativně tady nejsou lidi, kteří by jazz-rock nejen hráli, ale hlavně chápali. Ne, o Kratochvílovi nemluvíme, ten je výbornej. Jde ovšem od jazzu k beatu.*“ (Sís, 1972, s. 34) Je-li oceňován např. Ondřejem Konrádem (Konrád, 1971, s. 36) zejména koncertní zvuk skupiny, Jaromír Tůma kriticky posuzuje původní skladby: „*Jejich vesměs původní skladby byly sice v podstatě velkým nic, důležitější však je, že měly cit pro onen těžký, zemitý hard-rock a perfektní provedení.*“ (Tůma, 1971, s. 212) Opačné tvrzení Petra Síse lze však nalézt na následující straně téhož periodika: „*Vlastní kompozice jsou vyrovnané a hlavně na té nejvyšší úrovni.*“ (Sís, 1971, s. 213) O jejich popularitě vypovídá také fotografie na titulní straně (Příloha č. 1) a čtyřstránkový článek v únorovém periodiku Melodie z roku 1972 (Sís, 1972, s. 32–35).

Sílicí tlak tzv. politické normalizace se projevuje (nejen) omezením koncertní činnosti z důvodu narušené spolupráce s hudební agenturou Pragokonzert. „*Snad nejen kvůli nesrovnalostem v agenturní práci, ale i díky nekompromisnímu názoru členů skupiny na ústupky komerci byla koncertní činnost omezena na minimum. Nadšení přivádí Flamengo k přesvědčení, díky kterému i v nouzi a pochybách největších rezignuje na místa doprovodných kapel hvězd naší pop music... Je paradoxní, že Flamengo s minimem koncertních příležitostí je dnes skupinou s desetitisícovou obcí fanoušků a představitelem radikální špice našeho rocku.*“ (Sís, 1972, s. 34) Budoucí plány již realizovány nebyly: „*Flamengo... se chystá vyrazit s novým pořadem, vycházejícím z koncepce nahrávky, samozřejmě doplněné scénickými efekty, světly, projektory apod.*“ (Sís, 1972, s. 34) V době vydání svého jediného alba už skupina neexistovala. Vladimír Kulhánek a Jan Kubík odešli do divadla Semafor, Jaroslav Erno Šedivý a Ivan Khunt později emigrovali, Pavel Fořt se stal členem doprovodné skupiny Heleny Vondráčkové. „*Co se mě týče, přiznám, že prostě sem už to začal vidět natolik skepticky a bezvýchodně, že když sem dostal konkrétní nabídku vod Heleny Vondráčkové na zájezd do Japonska, tak prostě sem neodolal.*“ (Bigbít 17, 2000)

⁷ V období vydání byl titul skladby uveden v periodiku Melodie jako „*Týden v elektrickém křesle*“ (1971, s. 329), (Příloha č. 2) jedná se pravděpodobně o tiskovou chybu.

2 Reflexe alba Kuře v hodinkách

Kuře v hodinkách je jediné studiové album skupiny Flamengo, které bylo oficiálně vydáno pravděpodobně v květnu či červnu 1972 (Supraphon, katalogové číslo 113 1287), (Příloha č. 3). Hovoří-li se (nejen) v periodikách o nejasném počtu osmi až čtyřiceti tisíc vydaných LP,⁸ dle informací archivu Supraphonu uvádíme přesný počet 39 096 prodaných kusů.⁹ O jeho vydání (zatím bez titulu) informuje periodikum *Melodie* již v listopadu 1971: „... a v plném přípravném ruchu je i LP pro Gramofonový klub Supraphonu, která bude vybavena i bohatou literární částí, do níž přispěje i zasl. umělec Josef Kainar.“ (Anon, 1971, s. 329), (Příloha č. 2) Na neobvyklou distribuci prostřednictvím objednávky upozorňuje rozsáhlá reklama v lednovém (Příloha č. 4) či únorovém (Příloha č. 3) čísle *Melodie* 1972. Dle výpovědi pamětníků bylo také možné koupit LP přímo v prodejnách Supraphonu, tato informace ale zatím nebyla přesně ověřena.

Titul, odkazující ke stejnojmenné skladbě, lze interpretovat jako „*univerzální metaforu času*.“ (Novák, 2005, s. 156) „*K tomu, aby se slavné album... stalo legendou, bylo zapotřebí několika šťastných, ale i méně šťastných momentů. Mezi ta šťastná naklonění hvězd samozřejmě patří mladistvá energie a odevzdání se projektu věkově si blízkých účastníků, od hudebníků až po zvukaře, jejich hudebně instrumentální vyzrálost... a jejich skvělá technická úroveň, či nezvyklá, nebo, jak se ukázalo, víc než strategicky vhodná, volba básníka-textaře z „jiného světa“.*“ (Dvořák, 2012, s. 61)

Album obsahuje devět autorských skladeb¹⁰ zejména Jana Kubíka a Vladimíra Mišíka, jejichž realizace se uskutečnila v pražském studiu (Supraphonu) Dejvice¹¹ od 28. října 1971 do 16. března 1972 v počtu dvaceti pětihodinových frekvencí (včetně masteringu).¹² Pavel Fořt uvádí: „*Písničky pro album jsme už měli v podstatě ohrané při koncertech a ten grunt aranží vznikl tak půl roku nebo rok předtím, kdy jsme si udělali takové soustředění na chalupě, kde se furt cvičilo a cvičilo, mezi tím se pilo pivo a podobně. Žádné kazetáky ještě nebyly, takže nějaké demo jsme před studiem neměli. Měli jsme naposlouchané aranže*

⁸ „*K těm naopak méně šťastným okamžikům vzniku legendární pověsti alba přispěly neveselé okolnosti tehdejší doby a odsouzení alba k „pouhým“ asi osmi tisícům výtisků, a až do revoluce bez reedici.*“ (Dvořák, 2012, s. 61) „*Deska sice vyšla v dnes nemyslitelném bezmála čtyřicetitisícovém nákladu...*“ (Oliva, nedatováno)

⁹ Informace o prodeji alba byly získány od Ivety Petřů z oddělení dokumentace Supraphonu (e-mail v archivu autora).

¹⁰ Reedice z roku 1998 a 2012 obsahují (jako bonus) autorské skladby: Každou chvíli a Týden v elektrickém městě. Kuře v hodinkách (tzv. Singlová verze) je součástí reedice z roku 2012.

¹¹ Jednalo se o kostel budovy Arcibiskupského semináře. Byla zde také redakce propagandistického časopisu *Otázky míru a socialismu* (vycházel v letech 1958–1990).

¹² Bonusové skladby z reedice byly realizovány v pražském studiu Dejvice 25. června 1971 (Každou chvíli, Týden v elektrickém městě) a (pražském) studiu Mozarteum 27. dubna 1972 (Kuře v hodinkách – tzv. Singlová verze).

zahraničních kapel, například Colosseum, ale třeba i Beatles, a tak jsme pro studio doaranžovali jen některé dechové nebo smyčcové sekce.“ (Dvořák, 2012, s. 61)

Autorem textů (bez jednotlivých názvů),¹³ mimo Hynka Žalčíka,¹⁴ je básník Josef Kainar,¹⁵ jehož poetika je neodmyslitelně spjata s jazzem a blues.¹⁶ Pavel Fořt uvádí: „*Texty se dělaly na takové to svahilské zpívání nejprve v angličtině, to dělal přímo Vláďa Mišík, nevím, jestli je psal sám nebo s někým, a netuším, jaké byly kvality, já jsem v té době anglicky vůbec neuměl. No ale před nahráváním došlo k té situaci, že anglicky zpívané věci v té době nahrávat zkrátka nešlo... A pak právě přišel Hynek Žalčík, že má takový nápad, že získal možnost oslovit pana Kainara, a co kdyby se mu to dalo. Tak se mu to nahrálo a on to měl celé hotové strašně rychle, tak asi za dva tři dni...*“¹⁷ (Dvořák, 2012, s. 61)¹⁸ O jeho invenci a krátkodobé práci svědčí také originální rukopis, který obsahuje minimální množství úprav (Příloha č. 5).

Základními textovými motivy jsou: čas, moře, smrt a narození, cesta, láska či samota. Nalézáme je rovněž v jeho předchozí tvorbě – viz např. motivy smrti a života ve verších textů Blues o správném hladu ze sbírky *Moje blues* (Kainar, 1966, s. 66) a Rám příštích obrazů:

„*Umřel jsem a vstal jsem zase z mrtvých*“ „*Umřel jsem a narodil se*“

O zpracování tematiky „*zmrazení a probuzení se v jiné době*“ (Opekar, 1998b, s. 65) byl pravděpodobně požádán Hynkem Žalčíkem.¹⁹ „*Z námětu jej však zaujala především nadčasovost lidských problémů a pojal téma spíš reflexivně, filozoficky. Svůj příběh času a hledání rozložil do suity sedmi textů. Často se v nich prolíná současné s minulým, prchavé se stálým a melancholické s nadějným. Texty jsou přitom velmi hudební, neboť nejen rým, ale i další zvukové kvality jazyka vytvářejí různé roviny metrických impulsů.*“ (Opekar, 1998b, s. 65) Je pravděpodobné, že texty byly během nahrávání ještě upravovány,²⁰ některé strofy (jejich části), které uvádí Hynek Žalčík v Kainarově nekrologu (Žalčík, 1972, s. 47), nebyly ve skladbách použity – viz Rám příštích obrazů a Kuře v hodinkách:

¹³ Vzhledem ke Kainarově předčasné smrti se stal jejich autorem Hynek Žalčík.

¹⁴ Jeho text ke skladbě *Stále dál* byl napsán z důvodu předčasné smrti Josefa Kainara. „*Poslední text chybí. Do odevzdání zbýval jeden den...*“ (Žalčík, 1972, s. 47)

¹⁵ Spolupracoval také s Michalem Prokopem a skupinou Framus Five jako autor textu ke skladbě *Město Er* (stejnojmenné album z roku 1971, Supraphon, 013 1069, 113 1069).

¹⁶ Texty, mimo *Pár století*, byly publikovány také v jeho sbírce *Stará a nová blues* (Kainar, 1984, s. 183–189).

¹⁷ Jako rodinný přítel znal Hynka Žalčíka od dětství.

¹⁸ Vydání alba se nedožil, zemřel 16. listopadu 1971 (v Dobříši).

¹⁹ Josef Kainar uvádí: „*Bude to příběh Času a věčného hledání, dodělám to, kdybych měl potit krev. Jsem teďka nějaké špatnej.*“ (Žalčík, 1972, s. 47)

²⁰ Např. původní anglicismus „*Nobody no*“ (Žalčík, 1972, s. 47) na počátku refrénu textu *Jenom láska ví kam*.

*„Někdy krása kolibříků
Někdy cesta plamenem“*

*„Nechej hrůzu vlát
Bouři v tmách se smát
Vlny chrup at' cení
Ten kdo spí At' není“*

Jednotlivé skladby lze charakterizovat výraznou melodikou, expresivním, exaltovaným způsobem přednesu ve vokální složce, soustředěností na jednoduché a různé instrumentální riffy, zvukovou intenzitou, hutností, improvizovanými sóly, metroritmikou opřenou o beat, kultem nástrojové virtuozity, specifickým tónovým ideálem, kanonizovanými postupy melodickoharmonickými či přehledným členěním základního metra. Právě prostřednictvím hudební složky hlavních autorů lze album rozdělit na dvě části (s vědomím tematické jednoty textu): *„Kubíkovy skladby jsou rychlejší, s výrazně rytmitizovanými riffovými melodiemi a volně přiřazovanými formálními oddíly. Mišíkovy písně představují naopak lyričtější polohu s klenutějšími melodiemi a sevřenějšími písňovými formami.“* (Opekar, 1993, s. 188) Odmítáme tím tvrzení Petra Ference s rozdělením na pomyslné tři části z hlediska dynamiky a tempa. (Ferenc, nedatováno)

Album lze žánrově označit jako rockové – s artrockovými, hardrockovými (skladba *Stále dál*), jazzrockovými (*Kuře v hodinkách* – tzv. *Introdukce*), progresivněrockovými, folkovými (*Já a dým*) či latinskoamerickými (*Doky, vlaky, hlad a boty*) prvky. O této hudební syntéze může vypovídat také vkus jednotlivých členů skupiny z dubnové rubriky *„Co rádi poslouchají“* (Anon, 1972, s. 136) – konkrétně art rock, blues rock, hard rock, jazz rock (jazz), progresivní rock či folk (Příloha č. 9). *„Flamengo náhle promluvilo aktuální řečí vyspělého rocku, čerpajícího z nejlepších anglosaských tradic (Steve Winwood, Van Morrison, Roger Chapman) i slovanské zpěvnosti.“* (Tůma, 2003)

Na albu se podíleli jako hosté Petr Král (tenor saxofon), Vladimír Hruška (baryton saxofon), Ilja Bartošek (akustická kytara), Karel Velebný (vibrafon), smyčcový orchestr s vedoucím Václavem Hybšem, producent Hynek Žalčík, hudební režisér Jan Spálený (spolu se Žalčíkem) a zvukový režisér Petr Kocfelda. Autorem aranžmá přidaných nástrojů je Pavel Fořt. Kocfelda uvádí: *„Pavel Fořt měl prostě ideu takového aranžmá, byla to jeho práce. Napsal noty, objednali se studioví hráči, přišli a podepsali se na prezenčku.“* (Křivka, 2006b, s. 53)

Autorem původního obalu LP²¹ s dostředivými motivy kuřete a ciferníku (Příloha č. 6) je akademická malířka Ivana Journá-Lipská (v období realizace přítelkyně Vladimíra Mišíka).²² Mimo titul alba nalézáme, přes možnou spekulaci, jeho spojitost také s úvodními verši skladby *Pár století: „Pár století / zaniká v hodinkách“*.

O kvalitě a (mezinárodním) posluchačském zájmu s odstupem času mohou vypovídat také čtyři reedice. První z roku 1990, u které uvádíme přesný počet 5 153 prodaných kusů, ale nepřevýšila původní náklad, zvláštností je třetí – neoficiální – polská reedice z roku 1999, jejíž titulní grafické zpracování v podobě pečeného kuřete s kapesními hodinkami na tácu nerespektuje původní poetiku (Příloha č. 8), s uvedením sedmi bonusových skladeb, včetně koncertních cover verzí Otise Reddinga a Jamese Browna z 2. čs. beat-festivalu 68,²³ (zatím) poslední z roku 2012, s remasteringem Oldřicha Slezáka, byla vydána u příležitosti čtyřicátého výročí nejen na CD, ale také na LP.

Závěr

Tento příspěvek nás přivádí k závěru, že i přes četné zpracování tématu – v podobě článků, reportáží, recenzí v literárních a hudebních periodikách, hesel v encyklopediích, hudebních a rozhlasových pořadů či elektronických zdrojů – je možné jeho opětovné uchopení a nalézání stále nových souvislostí a reinterpretací s vizí výsledku s kritickou hodnotou, který je legitimizován výzkumnými metodami.

Lze si jen těžce představit, jaké by bylo případné budoucí umělecké směřování Flamenga (přes personální a žánrové proměny v jeho historii) v období tzv. politické normalizace. Výjimečnost *Kuřete v hodinkách* v kontextu české (československé) moderní populární hudby však spatřujeme zejména v jedinečné symbióze hudební syntézy (nejen) rockových sub-žánrů s poezií Josefa Kainara, která svými nadčasovými tématy oslovuje posluchače i po více než čtyřiceti letech.

Praktické využití této problematiky v hodinách hudební výchovy lze spatřit zejména na středních školách (případně na druhém stupni základních škol) v rámci tzv. integrativní hudební pedagogiky či polyestetické výchovy.

²¹ Na obalu vydání z roku 1990 je černobílá fotografie z koncertu (jejím autorem je J. Reich), (Příloha č. 7).

²² Později spolupracovala např. s Martinem Kratochvílem a Tony Ackermanem na albu *Duolog* (2001).

²³ Jedná se o skladby *Get Out Of My Life Woman* a *Say It Loud* z 22. a 23. prosince 1968.

Diskografie

SP (vydavatelství, rok, katalogové číslo)

- Já budu chodit po špičkách / Povídej (Supraphon, 1967, 043 0296)
Vyber si palác / Svou lásku jsem rozdal (Supraphon, 1967, 043 0329)
Paní v černém / Náhrobní kámen (Supraphon, 1967, 043 0345)
Džbán / Poprava blond holky (Supraphon, 1967, 043 0362)
Co skrýváš v očích / Zavraždil jsem lásku (Supraphon, 1968, 043 0457)
The Way For Horses / No Reply (Supraphon, 1969, 143 0632)
Summertime / Too Much Love Is A Bad Thing (Supraphon, 1969, 043 830)
Vím, že pláčem to skončí (Panton, 1970, 04 0295)
Každou chvíli / Týden v elektrickém městě (Supraphon, 1971, 043 1214)
Kuře v hodinkách / Stále dál (Supraphon, 1972, 043 1453)

Dříve nevydáno

- Black Is Black (Československá televize, 1966, Supraphon, 2003)
Myšlenka (Československá televize, 1966)

Samplery (formát, vydavatelství, rok, katalogové číslo)

2. Čs. Beat-festival 68 (LP, Supraphon, 1969, 113 0607)
Night Club 68 (LP, Supraphon, 1969–1971, 0 13 0560, 1 13 0560)
Obelisk (LP, CD, Supraphon, Bonton, 1978, 2000, 1 13 2109, 495272 2)
Hitšaráda TKM 1 (EP, 1980, Supraphon, 1133 0576)
Bazarem proměn (LP, Panton, 1990, 81 0812-1311)
Rock Story 1 (LP, 1991, Supraphon, 11 1394-1 311)
Hity 1967 (CD, Supraphon, 1993, 11 2548-2 301)
Big beat šedesátých let (1968–1970), (CD, Panton, 1994, 81 1253 - 2 311)
Czechoslovakian Beat (65-68) Vol. 1, (CD, Itálie: Reverendo Moon Records, 1996, RMR005)
Bigbít: 1968–1969 (CD, Bonton, 1998, 71 0606-2)
Petr Novák: Náhrobní kámen (Singly 1967–1969), (CD, Bonton, 1996, 71 0478-2)
Flamengo: Paní v černém (Singly 1967–1972), (CD, Supraphon, 2003, 5496-2 311)

Album Kuře v hodinkách – jednotlivá vydání (formát, vydavatelství, katalogové číslo)

1972 (LP, Supraphon, 013 1287, 113 1287)

1990 (LP, CD, Supraphon, 10 1287-1, 10 1287-2, 10 1287-4)

1998 (CD, Bonton, 4910532)

1999 (CD, Polsko: Wydawnictwo 21, 21.002)

2012 (LP, CD, Supraphon, 6069-1, 6069-2)

Album Kuře v hodinkách – seznam skladeb (hudba / text)

1. Kuře v hodinkách (Introdukce), (Jan Kubík)
2. Rám příštích obrazů (Vladimír Mišík / Josef Kainar)
3. Jenom láska ví kam (Flamengo / Josef Kainar)
4. Já a dým (Vladimír Mišík / Josef Kainar)
5. Chvilé chvil (Jan Kubík / Josef Kainar)
6. Pár století (Vladimír Mišík / Josef Kainar)
7. Doky, vlaky, hlad a boty (Jan Kubík / Josef Kainar)
8. Stále dál (Ivan Khunt, Jan Kubík, Vladimír Kulhánek / Hynek Žalčík)
9. Kuře v hodinkách (Jan Kubík / Josef Kainar)

Personální obsazení skupiny Flamengo na albu Kuře v hodinkách

Pavel Fořt: elektrická a akustická kytara, vokál

Ivan Khunt: klávesové nástroje, vokál

Jan Kubík: tenor saxofon, elektrický saxofon, flétna, klarinet, vokál

Vladimír Guma Kulhánek: basová kytara, vokál

Vladimír Mišík: vokál, congo, akustická kytara

Jaroslav Erno Šedivý: bicí nástroje, perkuse

Petr Král: tenor saxofon

Vladimír Hruška: baryton saxofon

Ilja Bartošek: akustická kytara

Karel Velebný: vibrafon

Obrazové přílohy

Příloha 1: Skupina Flamengo na titulní straně periodika Melodie (Sís, 1972, nestránkováno)

● Flamengo se snad konečně prosadí i na gramofonové desce. V produkci Hynka Žalčička jí vychází singl s dvěma vlastními písněmi Každou chvíli a Týden v elektrickém křesle a v plném přípravném ruchu je i LP pro Gramofonový klub Supraphonu, která bude vybavena i bohatou literární částí, do níž přispěje i zasl. umělec Josef Kainar.

Příloha 2: Zpráva o vydání prvních singlů a LP skupiny Flamengo (Anon, 1971, s. 329)

LP FLAMENGA, skupiny tvrdého rocku, vychází pouze na objednávku! Pište na adresu: Čs. HIFI-KLUB, pošt. schr. 249, Praha 1. Uvedte počet kusů, verzi (stereo-mono) a svoji přesnou adresu. Deska vám bude zaslána dobírkou. Vydání je plánováno na květen-červen. Přejeme příjemný poslech.

Příloha 3: Reklama s předpokládaným termínem vydání alba Kuře v hodinkách (1972, s. 59)

flamengo

LP FLAMENGA, jedinečné skupiny, prezentující tvrdý rock, vychází pouze na objednávky! Pište na koresp. listku nebo pohlednici: Čs. HIFI-KLUB, pošt. schránka 249, Praha 1. Uveďte počet kusů, verzi (stereo – mono), údaj, chcete-li LP zaslat na prodejnu Supraphonu, Opusu, Knihy (adresu) nebo dobírkou přímo domů, a čitelnou adresu.

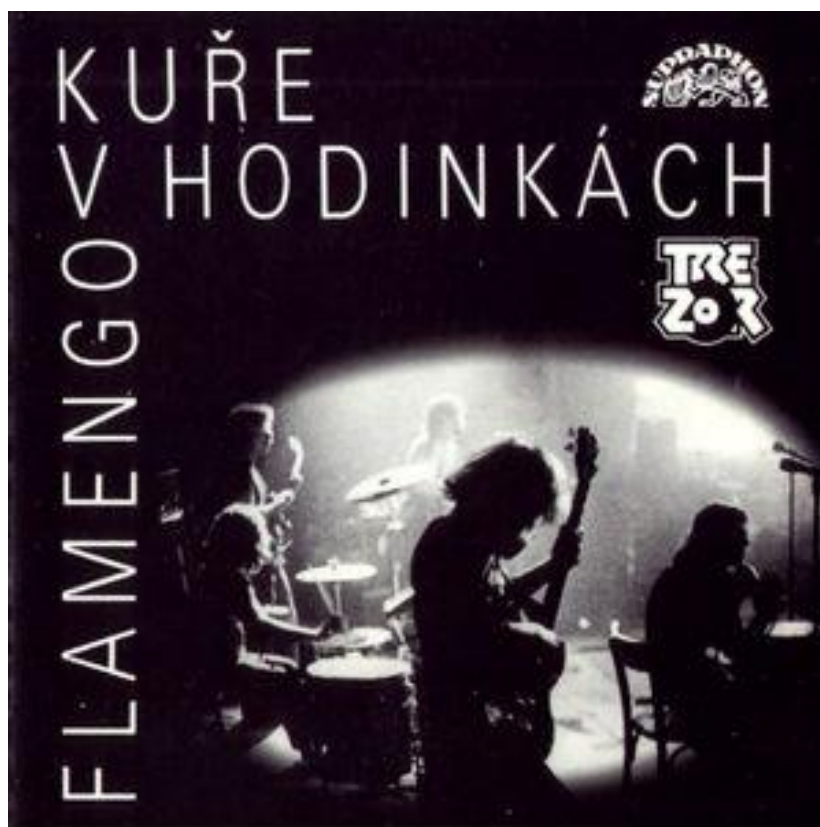
Příloha 4: Reklama na LP Kuře v hodinkách skupiny Flamengo (1972, s. 27)

soiny!
Čas to je kuře v hodinkách
Čas je jen sedl^e
a cedryph urdoh

Příloha 5: Část originálního rukopisu Josefa Kainara textu Kuře v hodinkách (Žalčík, 1972, s. 47)

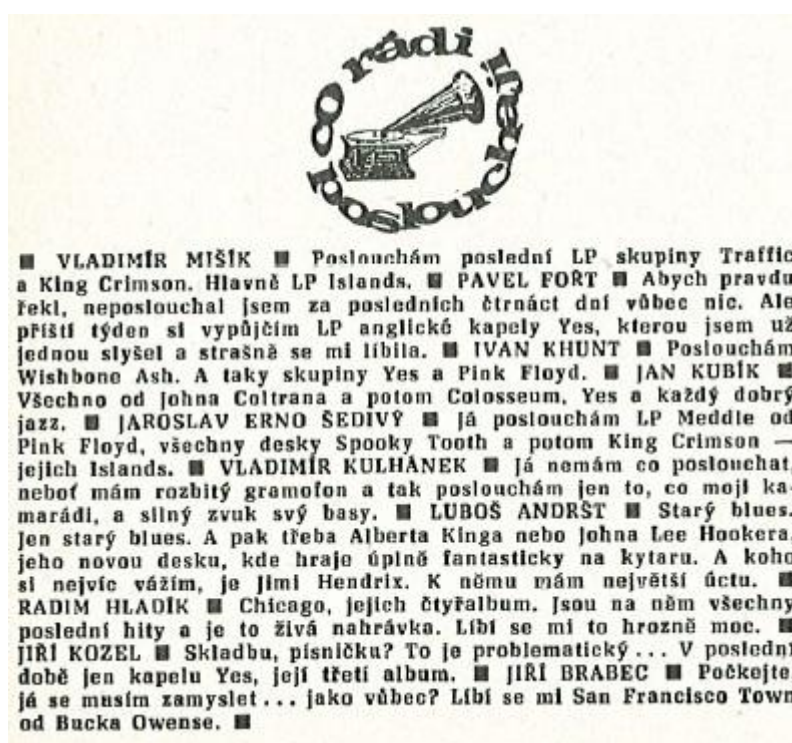
Příloha 6: Původní přední obal LP Kuře v hodinkách skupiny Flamengo z roku 1972.

Příloha 7: Přední obal LP Kuře v hodinkách skupiny Flamengo z roku 1990.

Příloha 8: Přední obal CD Kuře v hodinkách skupiny Flamenco z roku 1999.

Příloha 9: Skupina Flamenco v anketě periodika Melodie „Co rádi poslouchají“ (1972, s. 136)

Seznam pramenů a literatury

- Anon, 1968. 1. čs. beat festival Praha 67. *Melodie*. č. 3, s. 79–81.
- Anon, 1971. J. Erno Šedivý. *Melodie*. č. 3, s. 90.
- Anon, 1971. Vladimír Kulhánek. *Melodie*. č. 6, s. 186.
- Anon, 1971. Z domova. *Melodie*. č. 11, s. 329.
- Anon, 1972. Co rádi poslouchají. *Melodie*. č. 4, s. 136.
- Anon, ©1996–2015. Flamenco. *Bigbít: Internetová encyklopedie rocku* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: <http://www.ceskatelevize.cz/specialy/bigbit/kapely/811-flamengo/>.
- Anon, ©2015. Flamenco. *Discogs* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: <http://www.discogs.com/artist/1435822-Flamengo>
- BALÁK, M. a KYTNAR, J., 1998. *Československý rock na gramofonových deskách (rocková diskografie 1960–1997)*. Brno: Indies Records, s. 112–113. ISBN 80-902475-0-4.
- Bigbít 10*. TV, ČT2, 5. června 2000.
- Bigbít 17*. TV, ČT2, 24. července 2000.
- DORUŽKA, L., 1968. Novinky měsíce. *Melodie*. č. 1, s. 27.
- DVOŘÁK, V., 2012. Legendární album Kuře v hodinkách slaví 40 let. *Muzikus*. č. 11, s. 60–63. ISSN 1210-1443.
- FERENC, P., ©1999–2015. Komu a čemu měří dnes čas Kuře v hodinkách? *Aktuálně.cz* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: <http://magazin.aktualne.cz/kultura/hudba/komu-a-cemu-meri-dnes-cas-kure-v-hodinkach/r~i:article:737192/>
- HRŮZA, J., 1967. Flamenco. *Melodie*. č. 3, s. 65.
- HUSÁK, M., 2012. Flamenco – Kuře v hodinkách (reedice). *Muzikus*. č. 4, s. 104. ISSN 1210-1443.
- KAINAR, J., 1966. *Moje blues*. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel. 88 s.
- KAINAR, J., 1984. *Stará a nová blues*. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, s. 183–189.
- KLEMENT, T., ©1997–2015. Legendární česká alba: Flamenco – Kuře v hodinkách. *Český rozhlas* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: http://www.rozhlas.cz/pardubice/neon/_zprava/917913.
- KONRÁD, O., 1971. Praha Bratislava Beat Show. *Melodie*. č. 2, s. 36.
- KRAUS, J. a kol, 2009. *Nový akademický slovník cizích slov*. 1. vyd. Praha: Academia, s. 246. ISBN 978-80-200-1415-3.
- KŘIVKA, J., 2006a. Flamenco mezi špióny a mikrofony aneb jak vznikalo Kuře v hodinkách (1). *Muzikus*. č. 1, s. 60–62. ISSN 1210-1443.

- KŘIVKA, J., 2006b. Flamenco mezi špióny a mikrofony aneb jak vznikalo Kuře v hodinkách (2). *Muzikus*. č. 2, s. 52–53. ISSN 1210-1443.
- MATZNER, A., POLEDŇÁK, I. a WASSERBERGER, I. a kol., 1983. *Encyklopedie jazzu a moderní populární hudby I: Část věcná*. 2. vyd. Praha: Supraphon. 416 s.
- MATZNER, A., POLEDŇÁK, I. a WASSERBERGER, I. a kol., 1990. *Encyklopedie jazzu a moderní populární hudby III: Část jmenná: Československá scéna – osobnosti a soubory*. 1. vyd. Praha: Supraphon, s. 140–141.
- Nezkrácený rozhovor s Vladimírem Mišíkem. Kuřeti je 40 let. In: *Youtube* [online]. 28. 10. 2012 [vid. 2015-01-01].
Dostupný z: <https://www.youtube.com/watch?v=PTMRmc4AUDE>
- NOVÁK, R., 2005. Hudba jako inspirace poezie. 1. vyd. Ostrava: Ostravská univerzita v Ostrav , s. 132–160. ISBN 80-7368-085-8.
- OLIVA, L. Flamenco – Kuře v hodinkách. *Retro* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: <http://retro.abyssszine.com/recenze/2012030034-flamengo-kure-v-hodinkach/>
- ONDRÁŠEK, T., 1990. Flamenco: Kuře v hodinkách. *Melodie*. č. 10, s. 314.
- OPEKAR, A., 1993. Analýza rockového alba: Flamenco – Kuře v hodinkách. *Česká literatura*. č. 2, s. 187–198. ISSN 0009-0468.
- OPEKAR, A., 1998a. Flamenco: Míchání stylů i osob: Část první. *Rock & Pop*. č. 3, s. 64–65. ISSN 0862-7533.
- OPEKAR, A., 1998b. Flamenco: Míchání stylů i osob: Část druhá. *Rock & Pop*. č. 4, s. 64–65. ISSN 0862-7533.
- OPELÍK, J., ©2006–2008. Josef Kainar. *Slovník české literatury po roce 1945* [online]. [vid. 2015-01-01]. Dostupný z: <http://www.slovníkceskeliteratury.cz/showContent.jsp?docId=1042&hl=Kainar+>
- SÍS, P., 1971. Beat festilování: Něco postřehů Petra Síse. *Melodie*. č. 7, s. 213.
- SÍS, P., 1972. Flamenco: Mozaika. *Melodie*. č. 2, s. 32–35.
- SÝKORA, J. K., 1968. Jak jsem byl okraden. *Melodie*. č. 1, s. 25.
- TŮMA, J., 1967. Pražský beat mezi dvěma sezónami. *Melodie*. č. 9, s. 202–203.
- TŮMA, J., 1969. Vánoční beat. *Melodie*. č. 2, s. 48–51.
- TŮMA, J., 1969. Flamenco - začátek lepší éry? *Melodie*. č. 7, s. 204.
- TŮMA, J., 1971. Beatová vesna s myslí rozháranou. *Melodie*. č. 7, s. 212–213.
- TŮMA, J., 1972. Halina Frackoviak? Flamenco!!! *Melodie*. č. 3, s. 91.
- TŮMA, J. Flamenco. In: *Český hudební slovník osob a institucí* [online]. [vid. 2015-01-01].
Dostupný z:

http://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&action=record_detail&id=1000412

VÍŠEK, P., 1994. Legenda jménem Flamenco. *Melodie*. č. 6, s. 6. ISSN 0025-8997.

ŽALČÍK, H., 1968. Jarní Beat Cup. *Melodie*. č. 8, s. 227.

ŽALČÍK, H., 1968. Co rok dal: Pražská beatová sezona 67/68. *Melodie*. č. 10, s. 303–305.

ŽALČÍK, H., 1972. Černý sen za tebou ze sklepů ruku vztáh' ... *Melodie*. č. 2, s. 47.